

Vysočina na Gemeru

Po úspěšném výjezdu do Slovinska v roce 2014 jsme vyměnili písmenko v názvu státu, částečně obsazení a opět vyrazili na týden za hranice všedních orientáckých dnů. Čekaly nás opět vysočinsky netypické terény s krasovými jevy, trocha poznávání kultury, která už je mladším poněkud vzdálená, no a hlavně pak závodní vrchol v podobě účasti na Slovak Karst Cupu 2016.

Cesta proběhla bez problému, i když nás náš „tradiční“ řidič Pepa Strouhal povozil skoro po celém Slovensku... ☺ Měli jsme i trochu štěstí, když při vjezdu do Dobšíné se právě uvolnil průjezd po předchozích automobilových závodech do vrchu. Do místa našeho dalšího přebývání, tedy do Rožňavy, jsme dorazili dle plánu večer. Ubytování na trochu méně standardním internátu předcházela vtipná vstupní procedura, kde poněkud komisiční pan ředitel kontroloval, jestli máme dostatečně čitelně vyplněná hlášení o pobytu pro cizineckou policii. Při neustále zhasínajícím světle to pravda chvilku trvalo, ale nakonec všechno dobře dopadlo. Náladu nám nemohly zkazit i jisté nedokonalosti ve výbavě jednotlivých apartmánů... ☺

Hned první den jsme vyrazili na dva tréninky, které pro nás připravil Jožo Pollák z ATU Košice. Oba byly navrženy v terénech relevantních hlavně pro třetí a čtvrtou etapu závodu, což se ukázalo výhodné. První setkání s velkými dírami bylo pro některé členy výpravy překvapující. Někteří až zde pochopili, k čemu ta zatracená buzola vlastně je, takže místo kochání se lesem cvičili azimuty, jak to šlo. Svě si užili i všichni, kdo roznášeli kontroly, protože si museli bleskově zvyknout na trošku odlišné mapování některých útvarů. Celkově však byly oba tréninky přínosné pro všechny. Mezitím Pepa ohlásil, že mu lehce krvácí nádrž. V chráněné oblasti nebylo příliš radno žertovat, zvláště když kolem nás během polední pauzy několikrát profrčela Polícia. Turban ani burku našťestí nikdo neměl, takže se naši hlavní starostí stalo, abychom bus nechali co nejdříve opravit. Pracovní doba ovšem v oblasti není příliš dlouhá, takže na opravu došlo až další den.

Nejprve jsme se ale nechali kapajícím autokarem dovézt do Úhornianského sedla, kde startovala naše turistická výprava po hřebenech Volovských vrchů. Počasí nám přálo a cesta příjemně ubíhala. Je fakt, že místy nebyla záruka, že dojdeme za světla, protože borůvkovým plantážím se prostě nedalo odolat... ☺ Zdárně jsme překonali také nástrahy turistického značení, nikdo nezbloudil, a tak jsme byli odměněni nádherným výhledem z vrcholu Skaliska (1 293 m), které se vlastně jmenuje Volovec, dříve dokonce Baracká (původem z maďarštiny). V mapách se jako Volovec označuje vrchol vysoký 1 284 m, který je posazen kousek západněji. A aby to bylo úplně jasné, tak má ještě souseda, další vrch Volovec (1 213 m)... ☺ Po malém dobrodružství na „žlutém“ úseku naší trasy jsme dorazili k nečekané oáze – chatě Volovec, která je daleko široko jediným civilizovaným místečkem. Po krátkém občerstvení nás čekal sestup do Rožňavy, který už tak romantický nebyl. Zvláště poslední kilometry obcí Čučma byly výživné. Nachodili jsme asi 27 km a jestli někdo tvrdí, že ho nebolely nohy, tak je lhář... ☺

Osobitý napínavý den strávil i Pepa, kterého i s busem chtěli rožňavští úderníci úderem třetí odpoledne nechat na holičkách. Zdá se, že pár euro bokem je ovšem stále ještě dost přesvědčivý argument, i když máte naspěch domů. (Poznámka pro ty, kteří nečetli Karla

Maye, nebo nejezdí na dovču do Egypta – v Orientu se tomu říká bakšiš.) Nakonec se náš bus podařilo dát do figury. Pepa se vrátil těsně před námi. Taky dobrá túra... ☺ Před večeří jsme ještě stihli zajet na prezentaci, vyjasnit pár ekonomických drobností a vyfasovat startovní čísla a mapy na oficiální trénink Karstu.

Bylo jasné, že příští den musíme trochu polevit s fyzickou náročností, jinak do očekávaných závodů nastoupí přízraky. A těžko říct, jestli by to soupeře vystrašilo, nebo povzbudilo... ☺ Dopoledne jsme tedy vyrazili jen na lehký oficiální trénink, kde si znovu všichni připomněli hlavní zásady pohybu v závrtovém terénu. Hned po tréninku jsme ještě navštívili místní atrakci, která se nacházela na jižním okraji tréninkové mapy – Silickou řadnicu. Je to slovenská národní přírodní památka, která je vytvořena v druhohorních triasových vápencích Silického příkrovu podzemním tokem Černého potoka (protéká a vyvěrá do Gombasecké jeskyně) a je součástí Silicko-Gombaseckého podzemního systému. Na odpoledne jsme si naordinovali klid v podobě kulturněvzdělávacího výletu do Betliaru. Část výpravy nelenila a vydala se na prohlídku zámku, který sice zvenčí nevypadal, ale uvnitř skrýval řadu zajímavostí. Doslova jsme „prošmejčili“ celou budovu a vrcholem expozice byly v závěru dvě mumie – kněze boha Amona z pohřebiště v Gíze a vskutku strašidelná, patřící hradní paní z Krásne Hôrky Žofii Serédyové. Ostatní mezi tím obdivovali krásy zámeckého parku a relaxovali v jeho areálu.

Dlouho očekávaná první etapa Karst Cupu byla tady. Vyrazili jsme na shromaždiště včas, což trochu zaskočilo pořadatele, který těsně před naším busem tloukl do země orientační příjezdové tabulky... ☺ Několik hřbitovů kousek před prostorem shromaždiště sice evokovalo vzpomínky na účastníky minulých ročníků, ale na průběh závodu to jistě nemělo větší vliv. Zbudovali jsme náš hlavní stan a pak už se začali s lehkou nervozitou postupně vytrácet na trať. Kategorie s kratšími distancemi se povětšinou pohybovaly v polootevřeném terénu, ovšem ty delší si stavitel vychutnal tím, že je zahrnul snad do všech nejzarostlejších částí, které byly k dispozici. Na láskyplné objetí akátů, jalovců a bůhví čeho dalšího mnozí dlouho vzpomínali. Výsledky ale byly skvělé. Ve svých kategoriích zvítězili Danka Nechanická, Zuzka Čechová, Dana Wurzelová, Alena Rosecká, Honza Nechanický a Adam Hájek. Na stupně vítězů se pak dostala řada dalších – Klárka Pilná, Emča Marečková, Katka Blažková, Klára Nechanická, Nelly Polanská, Alča Voborníková, Šimon Mareček, Pěťa Čech, Břet'a Wurzel, Jaromír Buriánek a Vendula Nechutová. No prostě úvod z říše snů...

Abychom ještě využili odpoledne a přišli na jiné myšlenky, vyrazili jsme k maďarským hranicím za další místní zajímavostí, kterou byla návštěva jeskyně Domica. Ta je považována za největší a nejkrásnější ve Slovenském krasu. Společně s jeskyní Baradla v Maďarsku tvoří 25 km dlouhý komplex podzemních prostor. Prohlídka jeskyně byla ještě navíc zpestřena projížďkou na lodičkách po podzemní říčce Styx. Bylo hezky, zbýval čas a tak jsme se ještě vypravili o tři kilometry dále, už na maďarské území do Aggteleku. Největší tvrděáci vystoupali na místní vyhlídku, aby zjistili, že z ní toho zase tak moc vidět není... ☺ Všichni ale ohodnotili velmi příznivě v okolí jeskyně prostředí a jeho vybavenost, na kterou by se ze slovenské strany měli přijet podívat.

Ke druhé etapě jsme vyrazili na stejné místo jako k první. Čekala nás klasika, která sice využívala otevřené části planiny, ale i tak byla plná nástrah. Kdo se nesoustředil, skončil

v těžké ztrátě. Celkově si ovšem stavbu chválili závodníci více než předchozí den. Snad jen umístění občerstvovaček bylo pro některé kategorie poněkud z ruky. Přestože jsme tentokrát získali méně vítězství, byl to pro nás úspěšný závod. Na první příčku se dostali Katka Blažková, Danka Nechanická, Alena Rosecká, Šimon Mareček a Jaromír Buriánek. Na stupně vítězů se ještě vyšplhali Klára Nechanická, Zuzka Čechová, Alena Nechutová, Honza Nechanický, Pěťa Čech, Adam Hájek, Petr Kaňák a Vendula Nechutová. Únava se již přihlásila naplno a v kombinaci se stále se zvyšujícími teplotami byl odpoledne čas na volno, podrobnější průzkum Rožňavy (např. za pozornost stála Strážna veža, před jejíž návštěvou se musel každý upsat, že tam jde na vlastní nebezpečí... ☺), psaní pohlednic, rozkoš bez rizika v cukrárně apod.

Na druhou část Karst Cupu jsme se přemístili na Plešiveckou planinu. Tady nás čekaly etapy odehrávající se v souladu s odhadem celé v lese, byť plného závrtů různé velikosti, hloubky a zarostlosti a zejména ve třetí etapě se značně kamenitou podložkou. Nastupovali jsme s odhodláním připravit si co nejlepší pozice před etapou závěrečnou. Někomu se to podařilo více, někomu méně, nervy začaly pracovat, ale byli jsme zase vidět. První příčku obsadily stálice Katka Blažková a Alena Rosecká, z mužských kategorií pak jen Pěťa Čech. Na bednu se však propracovali další členové výpravy – Emča Marečková, Evča Foltýnová, Danka Nechanická, Zuzka Čechová, Alena Nechutová, Dana Wurzelová, Šimon Mareček, Honza Nechanický, Matěj Šenkýř, Petr Kaňák a Vendula Nechutová. Přišel čas na opravdový relax a úklid těla i duše, takže jsme odpoledne vyrazili do Tornaľy na plážové přírodní koupaliště. Areál o rozloze dvou hektarů je zajímavý řadou věcí. Třeba tím, že je napájen vodou z Mořského oka (kruhové jezírko s průměrem 60 m), které je patrně sopečného původu. Nebo tím, že se na něm nachází v hloubce 155 m vrt minerální vody, kterou lze pořídit v obchodě pod názvem Gernerka. Na fotkách se lze přesvědčit, že tu mají také zaručeně pravé stopy yettiho... ☺ Různých atrakcí, od kolotočů až po stánky se vším možným, je na koupališti zkrátka fůra. Ideální odpočinek. Aby nikdo neměl příliš času hloubat nad finálovou etapou, museli jsme ještě večer balit. Startovky (pořadatelé slíbené do 20:00) se na webu neobjevily ani o půlnoci...

Sbaleno, všichni připraveni na své závěrečné vystoupení na Karstu, úklid, rozloučení a už jsme odjížděli k poslední etapě, která se běžela jako hendikep. Závodilo se prakticky ve stejném typu terénu jako předchozí den. Jako velmi důležité se ukázalo kromě orientačních dovedností a schopností také mentální rozpoložení a síla každého jednotlivce. Protože si stavitelé nechali na závěr nejdelší etapu, pořadí se v mnoha kategoriích přelávalo a rozhodně se nejednalo o odpočinkový dojezd jako na Tour de France. Dosáhli jsme skvělých výsledků, většina našich závodníků skončila v TOP10 svých kategorií. Pro přehlednost uvádím všechna umístění v následující tabulce:

Kategorie	Umístění	Jméno
W12	2.	Ema Marečková
	4.	Klára Pilná
W14	1.	Kateřina Blažková
	6.	Klára Sobotková
W16	1.	Klára Nechanická
	3.	Eva Foltýnová
	9.	Nelly Polanská
W18	6.	Kristýna Petráčková
	DISK	Aneta Nechutová
W21-E	2.	Alena Voborníková
	13.	Tereza Čechová
W40	1.	Daniela Nechanická
W45-A	2.	Zuzana Čechová
	7.	Eva Voborníková
W45-B	4.	Alena Nechutová
W50	2.	Dana Wurzelová
W60	1.	Alena Rosecká
M14	1.	Šimon Mareček
	2.	Jan Nechanický
	6.	Juraj Tkáč
M16	1.	Petr Čech
	12.	Petr Záboj
M18	5.	Matěj Šenkýř
	15.	Tomáš Foltýn
M21-B	1.	Adam Hájek
	12.	Jan Hladílek
M40	4.	Pavel Nechanický
M45-A	8.	Petr Mareček
M45-B	6.	Milan Nechuta
M50	10.	Aleš Petráček
M55	6.	Petr Kaňák
	9.	Břetislav Wurzel
M65	1.	Jaromír Buriánek
N	2.	Vendula Nechutová

Bylo po všem a čekala nás už jen úmorná cesta domů, kterou nás Pepa provedl s grácií zkušeného matadora.

Týden utekl jak voda, takže co si z něj vzít? Zažili jsme toho hromadu, ať už sportovně nebo jinak. Určitě má smysl takové výjezdy podnikat, protože jsou nesporným přínosem hlavně pro mladé vysočinské závodníky. Z tohoto pohledu je škoda, že jich nenašlo víc odvahu vyrazit, hlavně pro žákovské kategorie je to škola k nezaplacení. Doufám, že všichni, kdo naopak jeli, si to pořádně užili a nabyté zkušenosti zúročí nejen v orientáku. Nuže a snad se sejdeme zase na další společné akci!

Aleš Petráček